

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

เหมือนเทวดาสังหรณ์

ใครพบเห็นแมวบ้างในวัดเตี้ยนี้ แมวยังมีอยู่ไหมเตี้ยนี้ในวัดเรา นี้คือเอาไป
ตัวนั้นแล้วยังมีอีกไหม โห้ เราเห็นกระแตที่เราสงสารนะ แมวกับกระแตนี่รวดเร็วมาก
นะ กระแตนี่เชื่องมาก หนูยังดีกว่ากระแต กระแตไม่เป็นท่า เตี้ยนี้เห็นมีด้อม ๆ แด้ม
ๆ อยู่ตามนี้ ตอนหนึ่งรู้สึกว่าจะหมดไปจนจะไม่มี นี่ก็ทำอันแหละเอามาปล่อย คือทำ
เอาจากวัดท่าน มาแต่ครั้งตั้ง ๕๐-๖๐ ตัวกระแตมาจากวัดป่าแก้วนะ เอามาปล่อยไว้
นี้แล้วหายไป หายไปหมดไม่ทราบไปอย่างไร แต่ที่นี้มันปลูกเสอไม่ได้ก็คือแมวนั้นชิมันมีอยู่
ไม่ขาดวัด มันกินทุกวัน ๆ ก็หมดได้กระแตนะ

ระยะนี้ก็พอมีกระแตขึ้นมาบ้าง เพราะฉะนั้นเราจึงสงวนมันมาก พอเห็นแมวรีบ
สั่งให้จับเลย ไม่จับก็หมดจริง ๆ สำหรับไก่ไม่มีปัญหาอะไรแหละ ไก่ขี้เยี้ย ๆ อยู่ พวก
แมวนี่เป็นแมวบ้าง เขาอยู่ด้วยกันกับไก่กับหมูกับหมาเขาไม่มีอะไรกัน แต่พวกหนูพวก
กระจ๊อน กระแตนี่ไม่ได้นะ มันไม่ได้ขึ้นกับความหิวไม่หิวไหนนะ พอเจอนี้ด้อมใส่
เลยกัดเลย ไม่ได้หมายถึงว่ามันหิวนะ มันเป็นสัตว์ประเภทอย่างนี้ มีแต่จะเอาทำเดี่ยว
พอเจอปักกัดแหละ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความหิวไม่หิว

พูดเรื่องแมวนี่ก็เป็นสิ่งที่น่าคิดอยู่มากนะ มีหลายครั้งแล้วที่ชัดเจนเอามาก
อย่างวัดดอยธรรมเจดีย์ ท่านอาจารย์กงมาท่านอยู่ที่นั่น แล้วหนูก็มากัดหมอนเรื่อย ๆ
ท่านก็พูดธรรมดานี้แหละ พูดขุขุขุขุ แต่ก่อนท่านก็ไม่พูด นี่ท่านพูดเองนะ คือแมว
มาหาจริง ๆ นะ อยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ มันมากัดหมอนเรื่อย ๆ แต่ก่อนท่านก็ไม่ได้พูด
ถึงแมว ที่นี้มันบันดลบันดาลอะไรก็ไม่ทราบท่านว่าอย่างนั้นนะ คนนั่งภาวนา หนูมันกัด
หมอนข้างหลัง เราก็พูดบั้งเบ้ง เอ้ หนูทำไมกล้าหาญเอานักหนานะ เตี้ยวกูเอาแมวม
เลี้ยงไว้สูหมดปานะ หนูเรานี้ ท่านขู เตี้ยวกูเอาแมวมมาปล่อยสักตัว ปานี้หนูหมดนะสู
ท่านว่างั้น

ท่านว่าแล้ว พอวันหลังเท่านั้นมันแปลก แต่ก่อนไม่เคยมี ภูเขาลูกนั้นไปสร้างวัด
ไม่เคยมี ท่านพูดท่านก็พูดกลางคืน ท่านก็ไม่ได้มีเจตนาอะไรเลยพูดขุขุขุขุมันเฉย ๆ
ท่านว่า พอตกกลางคืนมาท่านมานั่งภาวนาที่เก่า ท่านจุดตะเกียง เขาเรียกตะเกียงรั้ว
หรือโงมีหูหิ้วนะ ท่านจุดหรือเอาไว้แล้วท่านก็นั่งภาวนา วันหลังนะ ติดกันทีเดียว วันนี้
ท่านว่าวันหลังมันก็เป็น พอท่านออกจากที่ภาวนาลืมตามานี้ แมวตัวหนึ่งนั่งอยู่ข้างหน้า
นี้แล้ว ไม่ทราบมาจากไหน นั่งข้างหน้าห่างกันวาเดียวท่านว่างั้น ตะเกียงก็อยู่ข้างนี้ พอลืม

ตาไปมองเห็นมันนั่ง อ้าว มันไม่ใช่แมวเหรอ ท่านดู เหนอ ไม่ใช่แมวเหรอ มันก็เลยโดดไป ท่านว่าไม่ใช่แมวหรือนี้ มันเลยโดดออกไป โดดไปก็ขัด โอ๊ย แมว

ท่านก็เลยพูดอีกแหละ สู้อ่ามาหากัดหนูหนูนะ หนูเรียกหาสุเฉย ๆ ไม่ได้เรียกให้สู่มากัดหนูนะท่านว่าอย่างนั้น ที่นี้มันไม่กัดถ้าหนูไม่มากัดหมอน นี่อันหนึ่งมีข้อแม็กันอยู่นะ เหมือนกับเป็นสัญญากันเลยเทียว หนูยั่วเขี่ยก็ตามถ้าไม่มากัดหมอนไม่ทำ เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา ถ้าวันไหนหนูกัดหมอน วันนั้นเราจะเห็นหัวหนูตั้งอยู่ข้างหมอน วันนี้มากัดหมอน เอาหัวมาฝากไว้เลย หนูคงเอาไปกินว่างั้นเถอะ เอาหัวฝากไว้เอาหนูไปกิน..หนู มึงอย่ามาหากัดหนูนะ ท่านก็ขูอย่างนั้นแหละ มันก็ไม่กัด แต่ถ้าหนูตัวไหนอยากตายแล้วก็ให้มากัดหมอน หัวมันจะฝากอยู่ที่นี้ท่านว่า มันกัดหนูแล้วตัวมันไปไหนไม่รู้ละ หัวอยู่ที่นี่เหมือนว่าแมวฝากไว้ให้ดู นี่ตัวสำคัญจะไม่ให้กัดได้ยังไงคงหมายความว่าอย่างนั้น นี่หมอนขาดกระจุยกระจายนี้ นี่หัวหนูตัวมันกัดจะไม่ให้กัดมันได้ยังไง เราก็ลูกศิษย์พระจะว่า เรียกมาหากัดต้องมาซี คงเป็นอย่างนั้น แล้วมันอยู่นั้นเป็นประจำ ถ้าไม่กัดหมอนไม่เป็นไรท่านว่า ถ้ามากัดหมอนแล้วเป็นตายแหละ ถ้าไม่กัดไม่ทำ เราพูดขู่ไว้มันก็ปฏิบัติตามที่ขู่ ว่าไม่ให้กัดหนูมันก็ไม่กัด แต่ถ้าหนูมากัดหมอนมันก็ฟัดหนูเลยนี่อันหนึ่ง

มันน่าคิดอยู่ เราเคยโดนมาสองหนเหมือนกัน เราไปอยู่ห้วยทรายตั้ง ๔ ปี วัดก็อยู่ในป่าในเขาตีนเขา แต่ก่อนห้วยทรายกับวัดนี้ โอ๊ย ห่างไกลกันมาก คือดงติดต่อมา เป็นภูเขาชันข้างบน ทางนี้ก็ภูเขาไปเรื่อย เราไม่เคยเห็นแมวเลยนะ ปีนั้นในพรรษาเป็นปีที่เราจะจากห้วยทราย พาโยมแม่มาบวชแล้วไปจันทพรรษานั้น ตอนเช้าเราลงเดินจงกรมอยู่เห็นเณรเข้าไปผิดเวลา เณรมาอะไร ตอนต้นเสียก่อนนะ อันนี้เณรมาบอกเรื่องแมว ตอนต้นพอเราลงไปในห้องนี้เอาหมอนแขวนไว้เป็นพวงเลย ไม่ทราบมันไปกัดเชือกยังไงหนูนะ กัดเชือกขาดลงมา ที่นี้มันมากัดหมอนนี้ โอ๊ย จนเข้าไม่ได้เลย ห้องนั้นเต็มไปหมดเลย มันกัดหมอนแล้วหนูกระจายไปหมดเลย

ที่นี้พอเราขึ้นไปนั้น ถึงเวลาบิณฑบาตขึ้นไป โอ๊ย หนูกัดหมอนแหลกหมดเลยในห้องนั้น ในศาลามีห้องหนึ่งสำหรับเก็บหมอน ห้องแคบ ๆ เราเข้าไปก็ร้องบั้งเบ้งธรรมดานี้แหละ จนเข้าไปไม่ได้เลย มันกองพะเนิน มันตั้งหน้าตั้งตากัดหนูทั้งคืนละทำคงมีหลายตัวด้วย หมอนก็หลายลูกด้วย มันกัดเชือกเสียก่อนนะ หมอนหลุดลงมานี้กัดแหลกหมด พอเราเข้าไปก็ร้องโก้งเลย มันยังงัยกันนี้ มันหนุยงัยหนูเทวทัตว่างั้นนะ โอ้ ๆ เทวทัตทำลายศาสนาี้ แมวไปไหนนะ แมวดวงนี้ไม่มีเหรอ ว่าหนูไม่ใช่อะไรละ แมวดวงนี้ไปไหนไม่เห็นมา นี่หนูกัดหมอนแหลกหมดแล้ว ก็พูดเฉย ๆ พูดขู่หนู เราไม่มีอะไรเลย

ที่นี้ก็รวดเร็วอีกเหมือนกันนะ พอเราพูดแล้วก็แล้วเท่านั้นก็พูดขู่เฉย ๆ ตอนเย็น ๆ กำลังเดินจงกรมอยู่ในทางจงกรมในป่า เณรก็ด้อม ๆ เข้าไปอีก เณรมาอะไร ครูจารย์เรียกหาแมวเมื่อเช้านี้แมวมาแล้วนะ มันอยู่ไหนล่ะ มาหมอบอยู่ที่ห้องนุ่ที่หนู กัดหมอนนั่น ครูอาจารย์เรียกแมวเมื่อเช้านี้แมวมาแล้วนะ มันอยู่ไหน มันหมอบอยู่ที่ ถุนนั่นแหละ ไปดู โห้ย แมวใหญ่โตนะ มีต่างบ้าง คงเป็นแมวบ้านเขาท่านะ พอไปเห็น พระกำลังยืนดูอยู่รอบ ๆ นอก เขาหมอบเฉยไม่สนใจกับใครนะ เราไปเขาก็หมอบอยู่ นั้นจริง ๆ เฉยเลย

เราไปก็เลยไปสอนเขา นี๊กูเรียกเมื่อเข้าไม่ได้เรียกมาทำลายหนูนะ หนูก็หนูวัด แมวกี่แมววัด บริเวณนี้เป็นบริเวณวัด มึงเป็นลูกศิษย์พระอย่าทำลายกันนะ เขาก็เฉยอยู่ นั้นนะ เราไปยืนพูด พระก็ยืนดูเราสอนแมว หลวงตามันเก่งนะไม่สอนแต่คน แมวกี่ สอน พอพูดแล้ว มึงอย่าไปกัดหนูนะ ถ้าหากว่าหนูกวานให้มึงร้องคำรามให้หนูกลัวเท่า นั้นอย่ากัดมัน แล้วเราก็กลับไป ตอนค่ำมันก็มาหมอบ เห็นแทบทุกวัน จากนั้นแล้วพอ เขาออกจากนี้ประมาณทุ่มสองทุ่มแล้วแต่เพลงบ้าเขาขึ้น ร้องอ่าว ๆ บริเวณวัดนี้เขาจาก หมดตำราจใหญ่ ฟังเสียงอ่าว ๆ คือทางมันเป็นลือก ๆ เขาก็เดินตามทางเป็นลือกไป ฟังเสียงคำรามขู่อ่าว ๆ บางทีเห็นตัวเขา เราเดินจงกรมอยู่ก็เห็น หือ มึงมาเหรอ มึง ร้องไปอย่างนั้นละอย่ากัดหนูนะ เขาก็อ่าว ๆ ไป นี่แปลก ฟังมาเจอปีนั้น เรียกตอนเช้า ตอนเย็นก็มาเลยก็แปลกอันหนึ่ง เหมือนเทวดาสังสรรค์ นั้นวาระหนึ่ง

วาระที่สองเอาอีกสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน เราอยู่กุฎิ เป็นกุฎิกระต๊อบเล็ก ๆ แล้วปลุกอ้อยไว้ให้โยมแม่ข้าง ๆ อ้อยดำไว้ผสมยาให้โยมแม่ หมอเขาเอายามาให้ ช้อ ของมันพอจะเกิดได้อยู่เราเลยให้เณรเอามาปลุก เราจะปลุกอ้อยไว้สำหรับโยมแม่ พอ ปลุกมันก็ขึ้นล่ะซี ปฏิบัติบำรุงมันก็ขึ้นเขียวช่อ่ม ที่นี้ไม่ว่าที่ไหนหนูกับอ้อยมันเป็นข้าศึก กัน เพราะหนองผิอเราก็เคยแล้วนี้ จากหนองผิอกี่มาที่นี้ มันกัดเอานักหนาหนองผิอ เพราะหนูกับอ้อยมันเก่ง มันกัดอ้อย มาที่นี้ โอ้ย อ้อยมันสวยงามเหลือเกินนะ เราก็คิด ในใจเราเฉย ๆ โอ้ย อ้อยสวยงาม อยู่ทางหนองผิอมีแต่หนูมากิน ทางนี้ไม่มีหนูเหรอ นี้ มันแปลกอยู่นะ แถวนี่ไม่มีหนูเหรอเห็นอ้อยเขียวช่อ่ม

พอตกกลางคืนมามันถางแหลกดหมดเลย ตื่นขึ้นมาเข้าหมดจริง ๆ นะ นี่เห็น ไหมมีอยู่หรือไม่มี..ความหมาย แล้วกัน ๆ พอเราว่าแถวนี่ไม่มีหนูเหรอ หนูก็มาแสดง ถากถางเลยนะ ที่เขียวช่อ่มหมดเลย ที่นี้เราปิดกวาดเข้าไปนั้นก็ไปดู หนูไม่มียังงิ แมว ไปไหนแถวนี่ไม่มีเหรอมีแต่หนูหรือ เราก็จุดไปไม่มีเจตนาอะไร อันนี้ก็สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน ตอนค่ำเวลาบ่าย ๔ โมงถึงเวลาปิดกวาดไป พอไปเห็นหนูถากถางอ้อยหมด แล้วก็ร้องโวกเวกขึ้นแล้วก็มา ไม่นานนะ พอว่าแมวไม่มีเหรอมีแต่หนูวัดนี้นะ มันมี

ศาลาเล็กอยู่นั้น เราก็ดูมาศาลาเล็ก อันนี้มันก็สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน พอเรามา นอนเอกเขนงอยู่นั้น พวกพระพวกเณรกำลังขนน้ำขึ้นใส่ตุ่มใส่ไหตามแถวนี้

เสียงอ่าว ๆ มาทางตะวันตกกุฏิเรา อ่าว ฟังซิดูเป็นเสียงแฉวนะ พระเณรอยู่นั้น ก็ว่าใช่แล้ว ถ้าอย่างนั้นคอยดูอยู่นี้ละ มันก็อ่าว ๆ มาตรงที่หนูถางอ้อย ผ่านตรงนั้นโผล่ ออกมานี้เลยเห็นตัวชัดเจน สีเหลือง แมวป่าร้อยเปอร์เซ็นต์ คือแมวป่ามันเป็นสีเหลือง นะ โถ มึงมายังไง กูเรียกให้มึงมารักษาอ้อยต่างหาก มึงอย่ามากัดหนูนะ สอนมันนั่นแหละ ต่อไปมึงอย่ามากัดหนูนะ กูเรียกมึงเฉย ๆ พอเห็นเรา เราเงิบเขาก็กึ่งเงิบแล้วก็ เดินผ่านไป ทีนี้ก็เงิบไปแมวตัวนี้ หนูก็ไม่มาถาง

ทีนี้พอดูคิดที่ไรทีนั้นแมวก็น่า จากนั้นไม่เห็นเขานะ เงิบเลยไม่ได้ยิน เรื่องหนูก็ เหมือนกันเงิบ พอเราเห็นอ้อยขึ้นอีกก็นึก ไม่ใช่แมวตัวนั้นกัดหนูตายแล้วหรือ ตัวมัน มาวันนั้นไม่ใช่กัดหนูตายแล้วหรือ ไม่เห็นหนูมาถาง กลางคืนเรียบบุขอีก อ้อย มันชัด ขนาดนั้น เราเห็นเองนี่นะถึงได้มาพูดเต็มปาก พอระลึกถึงหนู วันนั้นแมวตัวนั้นมากัด ตายแล้วหรือ ไม่เห็นมากัดอ้อย พอดูกกลางคืนมาเรียบบุขเลย แสดงว่ายังไม่ตาย จาก นั้นก็สอนมัน สู้ยังอยู่ทั้งหนูทั้งแมว นะ แต่ไปต่อไปหนูถ้าหากว่าอ้อยขึ้น สูต้องการล่าไหน ให้มากัดเอาเป็นลำนะ ยื่นบอกเขา ครั้นสูหิวให้มากัดเอาที่ละล่ำไปกิน กูไม่หวง สูอย่า มาถางหมดมันฉิบหาย อ้อยนี้กูปลูกไว้ให้โยมแม่ จากนั้นมาเขาต้องการล่าไหนเขาก็กัดเอาเป็นล่ำเข้าไปกินในป่า แล้วอ้อยก็ยังเต็มอยู่นั้น เขามาเอาล่ำเดียว มันแปลกอยู่นะ เราเองเห็นชัดเจน พูดถึงเรื่องแมวก็น่าเป็นอย่างนี้จะให้ว่าไง พูดกลางวันตอนบ่าย ๆ มันก็ มาแล้วแมว มันอยู่ไหนก็ไม่รู้ละ มาแล้ว พอพูดถึงหนูก็เห็นอย่างนั้นจะว่าไง อยู่วัดนี้นะ มันแปลก มันเหมือนจะมีเทวดาบันดลจิตใจเหมือนกัน

เช่นอย่างพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ท่าน พระสารีบุตรท่านป่วยเป็นโรคท้อง เวลาพระโมคคัลลาน์ถามถึงเรื่องอาหารอะไรที่พอเหมาะพอดี ท่านก็บอกว่าส่วนมากจะ ถูกกับอาหารประเภทนั้น ๆ ท่านก็พูดธรรมดาก็ให้พระโมคคัลลาน์ฟัง ทีนี้เทวดาสังฆรณ์ มาบันดลบันดาลให้เขาหาอาหารประเภทนั้นมาถวาย นี่บอกชัดเจนว่าเทวดาไปบอกเขา พระสารีบุตรพระโมคคัลลาน์สนทนากันนี้เทวดาเอาเรื่องนี้ไปบันดลบันดาลเขาให้เขาทำ มันเป็นอย่างไง แถวนี้อีกมีเทวดาหรือ เราเห็นมีแต่เทวดาทัดกองมูตรกองคูด ในครัวไม่เห็นมี เทวดา ไปที่ไหนเห็นแต่เกลื่อนขอนแก่นทั้งท่อน อย่างนี้หรือเป็นเทวดา เป็นขงทั้งท่อนนี้ หรือ มักจะเห็นแต่อย่างนั้นนี่นะ ถ้าเห็นก็เห็นแมวจะกัดหนูเสียมันชี ส่วนเห็นดี ๆ ไม่ เห็น วัดเรามีแต่ขอนแก่นแหละ

มีแปลกอยู่นะ พูดถึงเรื่องพวกเทพนี่ก็เป็นอย่างที่ว่านั่นแหละ ที่ว่ามาบันดล บันดาลพวกศรัทธาเขาให้จัดอาหารประเภทนั้นมาถวายท่าน เทวดาไปบอกเขา เทวดา

ทราบจากพระสารีบุตรพระโมคคัลลาน์สนทนากันเรื่องอาหารที่ถูกกับโรคท่าน นี่อันหนึ่ง สุดท้ายนี้ก็คือหลวงปู่ขาวเรา นี่อันนี้ช่างใหญ่ ช่างใหญ่จริง ๆ ช่างตัวนี้มันเคยฆ่าคนมาแล้วช่างใหญ่ตัวนี้นะ ที่วัดถ้ำกลองเพล แต่ก่อนช่างมันเป็นโหลง ๆ เต็มป่า มีตัวนี้ละหัวหน้าโหลง แต่มันไม่อยู่กับพวกเพื่อนฝูง อยู่ลำพังตัวเดียว ท่านว่ามันนานไม่เคยเห็นช่างตัวนี้มาผ่านวัดเลย มันเป็นอย่างนี้ท่านนึก ท่านว่าตอนบ่ายนะ ท่านเล่าให้ฟัง เราคิดสงสารช่างตัวนี้

มันผ่านไปผ่านมาอยู่ในวัดนี้ตัวเดียว แล้วหายไปเป็นปี ๆ ไม่เห็น หรือถูกเขาฆ่าแล้ว ท่านนึกในใจนะ พอตกลงกลางคืนตอดึก ฟังเสียงงวงมันมาลูบคลำฝักกุฎิท่าน ท่านนอนอยู่ในห้อง เสียงซ่า ๆ อ้าว ใครมาทำอะไรอยู่ข้างนอกล่ะ ขโมยหรือ ถ้าขโมยอยากได้ของก็ มีพรหมปออยู่ข้างล่าง อยากได้ให้อาพรมนั้นไป นอกนั้นไม่มี เป็นขโมยหรือท่านว่า ถ้าขโมยมาขโมยของไม่มีแหละ มีแต่พรหมปออยู่พื้นนั้นพื้นหนึ่งหรือสองพื้นไม่รู้ อยากได้ก็เอาไปเถอะ จากนั้นก็เงียบไป คือเขาลูบคลำตามฝักกุฎิท่าน แสดงว่าเขายังมีชีวิตอยู่ เขามาหาท่านความหมายเป็นอย่างนั้น ออกจากนี้ไปแล้วทางออกเป็นซุ้มประตูเล็ก ๆ เขาไม่เข้าทางนั้น ถ้าผ่านทางนั้นก็ฟังเลย เขาหลีกนั้นเข้ามาหาท่าน เวลาออกไปกองทรายอยู่นั้น เขาเทกองทรายไว้เรียราดอยู่นั้น ออกจากนี้ไปเขาก็เอาเท้าเขาไปเหยียบกองทราย เราไปวัดเองไปเห็นเอง ท่านเล่าก็พากันไปดู

คือวันหลังเราไป นี่ท่านมหาเมื่อคืนช่างใหญ่มาเยี่ยม ท่านเล่าให้ฟัง มันไปเหยียบบรอยเอาไว้ให้เราเห็นถึงรู้ว่ามันเป็นช่าง แต่ก่อนก็รู้มันเป็นบรอยเข้ามา แต่มันไม่เหยียบบรอย นั้นมันเหยียบบรอยไปดูซิ ไปดู โอ๊ย ช่างใหญ่จริง ๆ เราก็ก็นำเครื่องวัดไปวัดเลยเทียว ได้หนึ่งศอกหลวงพอดีเลย กว้างนะฝ่าเท้า จากนั้นท่านก็บอก ตั้งแต่บัดนี้อย่ามานะ เวลานี้มนุษย์มันกล้าแข็งขึ้นทุกวัน เป็นยักษ์เป็นผีมันไม่ไว้หน้านะ ใคร ๆ มันฆ่าทั้งนั้น อย่ามา ให้หลบหลีกปลีกตัว ตั้งแต่นี้ต่อไปหลวงตาคิดถึงก็จะแผ่เมตตาไปหาเอาต่อไปอย่ามา อันตรายมาก จากนั้นมาก็หายเงียบเลย จนกระทั่งหลวงปู่ขาวเสียไปช่างก็ไม่ทราบหายไปไหนไม่ได้ข่าวนะ คงตายแล้วแหละ นี่ก็พูดถึงเรื่องสด ๆ ร้อน ๆ

ท่านพูดมีขบขันอันหนึ่งว่าเสือไม่ฟังคำเรา ช่างฟัง ช่างดีกว่าเสือ ช่างมาลูบคลำบอกไม่ให้เขามาอีกเขาก็ไม่มา แต่เสือตอนหมามันคึกคะนองมันมาอีกก็ก้อยู่ในวัดเสียงลั่น ภาวนาก็ไม่ได้ เहांกันกัดกันแหลกไปตามใต้ถุนกุฎิตอนกลางคืน พอเห็นหมามากัดกันอีกก็มากนักเวลาคะนองท่านก็ว่า เสือตอนนี้ไม่มีหรือ มาไล่หมาให้หนีสักหน่อยนะ หมามันกลัวแต่เสือ คนมันไม่กลัว ก็คนเขาเลี้ยงไว้มันจะกลัวอะไรใช่ไหม ท่านก็พูดถูกดี หมามันไม่กลัวคน กลัวแต่เสือ เสือมาไล่มันเข้าบ้านสักหน่อย มันอีกก็เหลือเกิน

พอคืนหลังเสื่อกี๊มาไล่หมา ที่น้ำมันไม่เพียงไล่ชี มันเอาไปตัวหนึ่ง โห้ เสือตัวนี้คือเรอบอกให้มาไล่หมาเฉย ๆ ไม่ได้บอกให้มากัดหมา มันเลยเอาไปตัวหนึ่งเมื่อคืนนี้ ตั้งแต่นั้นมาหมาก็ไม่มาอีกเลย เสือเอาไปตัวหนึ่งแล้ว มันกลัวตัวที่สองอีก ท่านพูดอย่างนั้นก็เป็น มันก็แปลกอยู่นะ คงจะมีเทวดาสังสรรค์คอยอยู่ เรื่องเหล่านี้น่าเชื่อหรือน่าเชื่อก็อิงเอเชีย มันก็สด ๆ ร้อน ๆ อย่างนี้ละ อย่างหลวงปู่ขาวท่านไม่เคยคิดเลย วันนั้นท่านคิดมันก็มากกลางคืน นั่นเป็นอย่างนั้น อย่างท่านอาจารย์กงมาสร้างวัดมาเท่าไรก็ไม่เคยเห็นแมว เวลาแมวมากัดหมอนท่านก็โวกวากขึ้น ตอนค่ำวันนั้นแมวก็กมา เราเองก็เหมือนกันนั่นแหละ แบบเดียวกันไม่ผิดกัน ร้องหาแมว-แมวก็กมาเลย หาหนู-หนูก็กมา มันแปลก ๆ นะ แต่เรื่องเหล่านี้ก็มีอยู่ทั่ว ๆ ไปถือเป็นเรื่องธรรมดา พวกหูหนวกตาบอดอย่างเรานี้มักลบบมักล้างมักปกปิดเส่ว่าไม่มี ๆ ธรรมชาตินั้นก็เป็นอย่างที่ว่า

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวานนี้วันที่ ๒๒ ทองคำได้ ๕ บาท ดอลลาร์ได้ ๒๔ ดอลลาร์

โรงสีศรีไทยใหม่ถวายเป็นเจ้าหอมมะลิ ๒๕๐ ถุง ข้าวเหนียว ๒๕๐ ถุง เป็น ๕๐๐ ถุง โรงสีศรีไทยใหม่ที่เอาข้าวไปขายให้ ก็รายงานมาแล้วตั้งแต่วันขึ้นนี้ เรียบร้อยหมดแล้ว โรงสีศรีไทยใหม่ที่มีคุณต่อวัดวาอารามกรรมฐานเรานี้มากจริง ๆ ที่อยู่ในแถวนี้ก็คนนี่ละเป็นอันดับหนึ่งเลย นักสู นักกล้าได้กล้าเสีย กล้าเสียสละทุกอย่าง ถ้าแก่โรงสีศรีไทยใหม่นี้ละ เพราะฉะนั้นทางวัดไม่ว่าวัดไหนมอบความไว้วางใจให้เลย ทำนี้เรียบไปเลยเรียบทุกอย่าง จริงจังเสียด้วยไม่ค่อยพูดด้วยนะ ไม่ค่อยพูด แต่ทำนี้จริงมากที่สุด เดียว วัดกรรมฐานแถวนี้ก็อยู่กับโรงสีศรีไทยใหม่ ใครต้องการอะไรเข้าไปปุ๊บได้มาเลยที่ว่าไม่มีเงินหรือรออย่างนี้ไม่มีเลยผิง ๆ เลย จริงจังมาก เพราะฉะนั้นวัดทั้งหลายมอบความไว้วางใจทุกอย่างให้ตลอดมานะ เอาจริงเอาจัง ความสุจริตไม่ต้องพูด เรื่องสุจริตยุติธรรมไม่ต้องพูด ยิ่งกับพระเถรวัดมาแล้วเคารพมากที่สุด ถึงไหนถึงกันวางั้นเลย จะมีอดีตอันอะไรนิดหน่อยไม่เคยปรากฏนะ ถึงไหนถึงกัน ๆ เลย

นี่ยังไม่ได้ถามทางหนองบัวลำภูเขามารับไปแล้วยังรถยนต์ คงรับไปแล้วละ ได้ตกลงกันมาถึง ๓ วันนี่แล้วนะ สั่งว่าทางโตโยต้าจะไปส่งเองหรือจะให้โรงพยาบาลหนองบัวลำภูมารับที่โตโยต้าเองแล้วแต่จะตกลงกัน เราสั่งอย่างนั้น ส่วนรายการต่าง ๆ แล้วค่อยส่งมาให้เราทีหลัง ส่งมาเมื่อไรก็ได้ยากอะไร คือเขาส่งมาเมื่อไรบิลก็ออก หลังจากนั้นไปบิลก็ออกบิลจ่ายเงิน ส่วนมากถ้าจ่ายหลาย ๆ แสนจะจ่ายทางเช็คคนะ ถ้าจ่ายเพียงแสน ๒ แสน ๕ หมื่น ๖ หมื่นเรามักจะจ่ายเงินสด ก็มันอยู่ทั่วไปนะ สำหรับวัดนี้ที่จะจ่ายเงินเพื่อประโยชน์แก่โลกมีอยู่ทั่ว ๆ ไป อันไหนที่ควรจะจ่ายเงินสดเราก็สั่งเอง อันไหนที่จะจ่ายเป็นเช็คก็เป็นเรื่องของเราจัดเอง ๆ เขาก็ปฏิบัติตามนั้น ๆ เพราะ

ฉะนั้นทั้งเงินสดทั้งเช็คจึงมีความจำเป็นพอ ๆ กัน เงินสดนี้จ่ายเรียกรวดไปหมด ที่ไหน ๆ ไปได้ง่าย ไปปั๊บ ๆ จ่ายแห่งละ ๕ หมื่น ๖ หมื่น ๔ หมื่น ๕ หมื่น แห่งละแสนบ้าง หรือ ๒ แสน ย่านนี้มายังจ่ายเงินสดได้อยู่ แสน ๒ แสนยังมีจ่ายเงินสดอยู่ ถ้า ๒ แสนกว่าไปแล้วมักจะจ่ายเช็คทั้งนั้นเรื่อยไปเลย จ่ายตลอดอย่างนี้

เราเป็นห่วงพี่น้องชาวไทยเราทางด้านจิตใจกับศาสนามากที่สุดทีเดียว ให้พากันจำเอาไว้นะ เราเป็นลูกชาวพุทธแต่เรื่องศาสนาเราไม่ค่อยจะเข้าใจกันและไม่เข้าใจกัน เสียตรงนี้นะ ไม่ทราบศาสนาเป็นยังไง เกิดมาก็เกิดมากับพ่อกับแม่กับเพื่อนกับฝูง กับสิ่งต่าง ๆ ที่มาเกี่ยวข้อง ก็เพลิดเพลिनรีนเริงไปตามสิ่งเหล่านี้จนกระทั่งวันตาย ไม่มีคำว่าบาปว่าบุญดีชั่วติดตัวเลย เสียตรงนี้นะชาติไทยเรา มักเป็นอย่างนั้นเสมอ มันชินกัน เพราะไม่มีผู้นำไม่มีผู้แนะเรื่องอรรถเรื่องธรรม การมีผู้แนะก็ดูตัวอย่างมาจากพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกแนะ ๆ ธรรมอย่างเอก สวางทั้งหลายก็ธรรมประเภทชั้นเอก ๆ เป็นเอก ๆ สอนด้วยความสัตย์ความจริงถูกต้องดีงาม โดยถือท่านเป็นตัวประกันในการประพฤติตัว ให้เป็นหลักเกณฑ์ต่อพี่น้องชาวพุทธเราตลอดมา

ครั้นนานมาก็จางมา ๆ ผู้นำคือพระนั่นแหละเป็นผู้นำของชาวบ้าน ไม่ว่าจะตั้งบ้านตั้งเรือนที่ไหน ต้องสร้างวัดสร้างวาขึ้นกับหมู่บ้านนั้น ๆ ตลอดมา แล้วที่นี้ก็ต้องมีพระเป็นประจำ ๆ แล้วพระไม่ค่อยสันตจัดเจเนและไม่ค่อยเคร่งครัดหรือสนใจกับธรรมวินัยอะไรมากนัก การประพฤติตัวตามหลักของพระก็ไม่ค่อยสมบูรณ์แบบ มันก็โกโรโกโสไป สุดท้ายก็พระเลยเป็นแหล่งแห่งการสั่งสมความชั่วช้าลามกกิเลสตัวโลมมเต็มอยู่ในวัดในวาในพระในเณรไปหมด รวมลงแล้ววัดก็เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่านพระเณรก็กลายเป็นส้วมเป็นถ่านของกิเลสไปเสียหมด แล้วก็ไม่มีอะไรที่จะเป็นสารประโยชน์ให้ประชาชนทั้งหลายได้เคารพเลื่อมใสหรือยึดถือเป็นสรณะต่อไป มันก็มีแต่ของเหลวไหลแหวกแนว ถ้ามองไปทางวัดพระก็เหลวไหลแบบหนึ่ง ถ้ามองมาทางประชาชนก็เหลวไหลแบบหนึ่ง มองไปที่ไหนมีแต่ความเหลวไหล ๆ มันก็ได้แต่ความเหลวไหลซึ่งเป็นผลขึ้นมาเป็นพิษเป็นไฟไปเผาไหม้โลกเท่านั้นเอง นี่ละคนไม่เข้าใจศาสนา จึงมีตั้งแต่เรื่องเตือดร้อนวุ่นวาย

ถ้าเข้าใจเรื่องศาสนาตามทางของศาสดาที่พาดำเนินมา ยึดอันนี้ไปปฏิบัติก็มีหลักมีเกณฑ์มีฝั่งมีฝ้า เป็นบ้านเป็นเมือง ไปที่ไหนมีวัดมีวามีพระมีเณร ก็มีที่อบอุ่นเป็นที่เคารพเอ็นใจสบายใจปลงใจลงได้ เพราะมีสรณะที่ดีจากพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ นี่ละเรื่องศาสนาเป็นความจำเป็นอย่างนี้ เดียวนี้มันเลอะเทอะไปหมดแล้วไม่ทราบจะไปหาที่ไหน หาที่ไหนก็มีแต่แหล่งแห่งเทวทัตในนามของพระของเณรของประชาชนไปเสียหมด นี่ที่นำวิตถวิจารณ์มากนะ ท่านทั้งหลายเข้าใจหรือเปล่าว่าพระพุทธเจ้าตรัสคำ

เดียวเท่านั้นไม่มีสอง ไม่เคยมีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสคำหนึ่งแล้วเป็นสอง คือคำนี้จริงคำนี้ปลอม ไม่มีจริงอย่างนี้ไม่เคยมี

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้จริงแนวเลย เป็นเอกแล้วตรัสรู้ คำพูดจึงเป็นเอกคือหนึ่งไม่มีสอง รู้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเอกไม่มีสองเลย ว่ารู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้จริงนี้ไม่จริงอย่างนี้ไม่มี จริง พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จนกระทั่งถึงพระพุทธเจ้าคือสมณโคดมของเรานี้ จริงเสมอกันมาหมดเลย ฟังให้ดี ท่านสอนว่ายังไง ท่านสอนสิ่งที่เป็นคุณเป็นภัยต่อสัตว์โลกนั่นเอง สำหรับท่าน ท่านไม่มี ภัยที่ไหนก็ไม่มี คุณท่านก็เลยไปแล้ว ภัยท่านก็ไม่มีท่านจะไปสอนเพื่อท่านอะไร สอนเพื่อโลกล้วน ๆ ในการแนะนำสั่งสอน ท่านจึงสอนในสิ่งที่จะเป็นภัยและเป็นคุณต่อโลกตลอดมาเหมือนกันหมด อันใดที่เป็นภัยสอนให้ละให้เว้นให้ถอดให้ถอน ถ้าเคยทำแล้วให้หยุดให้พักอย่าทำต่อไป อันนี้เป็นพินเป็นไฟ ถ้าเสริมทำมันลงไปเสริมมันไปเรื่อย ๆ แล้วไฟจะรุนแรงขึ้น ความทุกข์จะบีบเรहनักขึ้น ๆ นี่ท่านสอนไม่ให้ทำ เช่น ทำบาปอย่าทำ บาปคือทางแห่งนรกโดยตรง

นรกใครลบไม่ได้พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่เคยลบนรกสวรรค์พรหมโลกเปรตผีประเภทต่าง ๆ ลบบาปลบกรรมของสัตว์ทั้งหลายได้เลย เมื่อลบไม่ได้แล้ววิธีไหนที่จะเป็นวิธีที่จะแก้ไขถอดถอนหรือส่งเสริมได้ ท่านก็สอนวิธีที่จะเป็นไปได้ เช่น การทำบาปสอนวิธีไม่ให้ทำ มันไม่ทำก็ได้ เพราะเป็นที่หลีกเลี่ยงได้ แต่เมื่อทำบาปลงไปจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ให้เป็นบาปอย่างนี้ไม่ได้ ต้องเป็นบาปวันยังค่ำ หนักจากนั้นก็ลงนรกได้ไม่สงสัย ท่านก็สอน สอนเพื่อพวกเราเหล่าจะไปสอนใคร ถ้าว่าทางดีก็เหมือนกัน สวรรค์ก็สำหรับคนดีมีมาดั้งเดิม ไม่ว่าบาปว่าบุญ ไม่ว่านรกสวรรค์ สำหรับสัตว์สัตว์ชั่วตามอำนาจแห่งกรรมหนักเบาของตนมีอยู่ดั้งเดิมมาแต่กาลไหน ๆ ไม่เคยมีใครลบได้นะ ลบล้างไม่ได้ ท่านก็สอนมาอย่างนั้น

นี่พุทธศาสนาเราถ้าจะให้ท่านสอนให้ลบล้างว่ายังไง เราก็หมดปัญญาที่จะมาสอนบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายนี้ละ พระพุทธเจ้าสอนพระองค์ลบล้างไม่ได้ ก็มาสอนตามสิ่งที่ลบล้างไม่ได้ซึ่งมีทั้งดีทั้งชั่ว แล้วก็สอนวิธีหลบหลีก สอนวิธีบำเพ็ญตนให้ก้าวเข้าสู่ทางดีงาม แล้วสอนวิธีหลบหลีกปลีกตัวออกจากสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟท่านเรียกว่าบาป ท่านก็สอนอย่างนั้น แล้วไม่ทราบจะให้เราสอนว่ายังไง บอกอุบายมาหน่อยซิ หลวงตาบัวมันสิ้นท่านะสอนโลกเวลานี้ทุกสิ่งทุกอย่าง หรือจะสอนให้เด่นกว่าพระพุทธเจ้าหรือ ถ้าเด่นกว่าพระพุทธเจ้าก็เป็นเทวทัตอีกซิ มันเป็นอย่างนี้ สอนพวกนี้มันขี้เกียจมาก เราก้ไปสั่งโรงงานเขาหาเชือกมามาก ๆ บรรทุกใส่รถ ๑๘ ล้อเลยมา ออย่าเอา ๑๖ ล้อนะ ฟาด ๑๘ ล้อมา มีตั้งแต่เชือกเต็มรถมาแล้วมาเทศมลงนี้ อันนี้แยกไปครั้นนั้น ๆ อันนั้น

วันนี้เราก็พูดเพียงเท่านี้ พอสมควรเอาละพอ วันไหนก็พูดทุกวันเทศน์ทุกวัน
เหนื่อย ให้พร...

เขาจะเริ่มศาลาแล้ว เมื่อเช้านี้เราด้อม ๆ ไปตอนยังไม่มีคน เราด้อมไปแต่เช้า
เขากำลังขึ้น ไม้ขึ้นมาจากฝั่งลาว ทางเวียงจันทร์ ไม้รถ ๑๘ ล้อเมื่อเช้านี้ โถ ถนนจะไม่
พังได้ยังไงเราก็อดคิดไม่ได้นะ ไม่มีแต่ไม้ตะเคียนหนัก ๆ รถ ๑๘ ล้อเต็มเอี้ยดเลย เรา
มองดูรถแล้วเราเลยอ่อนใจคิดไปทางถนนนะ เมื่อเช้านี้มันคิดไปพร้อมกัน โห มันนำ
พังเหลือเกินนะถนน อย่างเราเห็นตัวอย่างไม้เมื่อเช้านี้ รถ ๑๘ ล้อแล้วไม้ตะเคียนอย่าง
หนา ๆ แผ่นใหญ่ ๆ ฟาดเต็มเอี้ยดเลย นี่น้ำหนักมันจะกดถนนสักเท่าไร ทำให้เราวิตก
วิจารณ์ไม่ได้นะ โห เสียง่ายถนน อย่างนี้เสียง่าย นี่เขาได้ประกาศยังงี้ไว้บ้างน้ำหนักที่
จะมาผ่านทางอย่างนี้ อย่างทางเขาเทคอนกรีตแล้วทางใหญ่ตลอดทะเล ๆ คงทาน้ำ
หนักได้สบายนะ ถ้าทางลาดยางธรรมดา ๆ พังได้ไม่สงสัย นอกจากทางที่เทคอนกรีต
ไม่เป็นไรนะ เมื่อเช้านี้อ่อนใจ เราเห็น โห อดคิดไม่ได้นะ มองดูกระดานแผ่นหนึ่งหนา
เท่านี้ ๆ อัดแน่นกันมาเลย ถ้ามเขา เขาว่าเอามาจากเวียงจันทร์

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd